Μια ζωή πολλές στιγμές

ΑΣΗ ΚΙΟΥΡΑ

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Μια ζωή πολλές στιγμές
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άση Κιούρα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ράνια Αμολοχίτη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Άση Κιούρα
Copyright © 2016 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-81634-6-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ΑΣΗ ΚΙΟΥΡΑ

ΜΙΑ ΖΩΗ ΠΟΛΛΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Εκδόσεις Έξη

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Αφιερωμένο στις ελεύθερες ψυχές,
στη φιλία και στην αγάπη.

Αφιερωμένο σε όσους βρίσκονται στη ζωή μας
με ουσία και πραγματικό ενδιαφέρον,
χωρίς να έχουν ως πυξίδα τον εγωισμό.

Αφιερωμένο σε όσους αγαπήσαμε και αγαπάμε!

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Η Άννα προσπερνάει τον καθρέφτη, μα η έλξη του είναι μεγαλύτερη από τη θέλησή της, δεν μπορεί να τον αποφύγει, όσες δυνάμεις και να καταβάλλει.

«Βλέπω την εικόνα μου, την επεξεργάζομαι και καταλήγω στο γεγονός ότι όλα πάνω μου με ενοχλούν. Τα κιλά μου, τα μαλλιά μου, η εμφάνισή μου, δεν μου αρέσει τίποτα. Το ύψος μου δεν είναι και το πρώτο μπόι της γειτονιάς, ένα κι εξήντα με τα χέρια στην ανάταση, αλλά τα κιλά μου; Γι' αυτά φέρω την αποκλειστική ευθύνη. Κάποτε ήμουνα πενήντα πέντε κιλά και τώρα η βελόνα της ζυγαριάς αγγίζει τα εβδομήντα… Όχι, ούτε στον ίδιο μου τον εαυτό δεν έχω κουράγιο να το εξομολογηθώ! Θα κλείσω τα μάτια και τα αυτιά μου, θα αγνοήσω επιδεικτικά καθρέφτη και ζυγαριά και θα συνεχίσω τη ζωή μου. Ποιον κοροϊδεύω, όμως; Ούτε τον ίδιο μου τον εαυτό δεν μπορώ να πείσω.

Καλά, τι με έχει πιάσει σήμερα; Μήπως η κρίση των σαράντα; Ειλικρινά δεν ξέρω. Με εξοργίζει το γεγονός. Τι δηλαδή; Επειδή χθες είχα τα γενέθλιά μου και μπήκα στα δεύτερα "-άντα", από σήμερα θα πρέπει να ζω με ανασφάλειες; Και πού ήτανε όλον αυτόν τον καιρό κρυμμένες; Περιμένανε τόσα χρόνια καρτερικά και μόλις ο χρόνος έδωσε την εντολή του, μου χτυπήσανε την πόρτα; Εμένα με ρω-

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

τήσανε εάν τις θέλω; Κάτι, όμως, βαθιά μέσα μου μού εκμυστηρεύεται ότι δεν ρωτάνε. Έρχονται γεμάτες αυτοπεποίθηση και θρονιάζονται στην ψυχή σου. Και εγώ τώρα είμαι υποχρεωμένη να τις φιλοξενήσω;

Όχι, το πήρα απόφαση και ορκίζομαι ότι θα την τηρήσω με ευλάβεια. Λοιπόν, δεν θα τις αφήσω έτσι. Για να είμαι εγώ καλά, θα τις κάνω φίλες. Αυτές δεν έχουν πρόβλημα μαζί μου, εγώ πρέπει να συμφιλιωθώ με τις αλλαγές που υπέστη ο ψυχολογικός μου κόσμος. Οι ανασφάλειες ήρθαν για να μείνουν! Οπότε ο άμεσα ενδιαφερόμενος είμαι ΕΓΩ και εγώ πρέπει να αναζητήσω τις λύσεις του προβλήματος, έτσι δεν είναι;»

Ξαφνικά, ένας γνώριμος θόρυβος διέκοψε τις σκέψεις της. Δεν ήτανε άλλος από τον ήχο του πλυντηρίου, το οποίο είχε τελειώσει την αποστολή του, αλλά δυστυχώς, όπως διαπίστωσε στην πορεία, ανεπιτυχώς!

«Θεέ μου, είναι δυνατόν; Πρώτη φορά στη ζωή μου μπέρδεψα τα λευκά με τα χρωματιστά! Πάνε τα T-shirt των παλικαριών μου», μονολογούσε απογοητευμένη, μέχρι που ακούστηκε άλλος ένας ενοχλητικός θόρυβος, αυτός της χύτρας.

«Ε, όχι, δεν θα με τρελάνετε εσείς πρωινιάτικα!»

Παράτησε τα πάντα στην τύχη τους κι έφυγε εκνευρισμένη από το σπίτι. Το φαγητό, το οποίο έστεκε μισοέτοιμο στη χύτρα, ούτε που την απασχολούσε. Απλά έσβησε το μάτι της κουζίνας. Στο κάτω-κάτω της γραφής, ας μην τρώγανε και μια φορά μαγειρεμένο φαγητό. Τι θα πάθαιναν;

Είχε ξημερώσει μια διαφορετική μέρα, το ένιωθε. Αυτή τη μέρα, λοιπόν, θα την αφιέρωνε αποκλειστικά στον εαυτό της, καιρός δεν ήταν; Σαράντα και μία μέρες, τι περίμενε;

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Η Άννα κατευθύνθηκε προς το κομμωτήριο της γειτονιάς της. Ένα κλασικό συνοικιακό. Η Μαρίνα, η ιδιοκτήτρια, και μια μικρή Ρωσίδα ήταν αρκετές για να εξυπηρετήσουν το απαιτητικό πελατολόγιο της συνοικίας. Φουριόζα μπήκε μέσα και στρογγυλοκάθισε στην πρώτη πολυθρόνα που είδε μπροστά της. Αφεντικίνα και υπάλληλος την καλημέρισαν κι εκείνη χωρίς περιστροφές αφέθηκε στα χέρια τους. Δεν είχε, άλλωστε, να πει πολλά, ήθελε επειγόντως ανανέωση και βρισκόταν στον κατάλληλο χώρο.

Η Μαρίνα αντίκρισε τα μαλλιά της Άννας με δυσπιστία και με κάποια επιφύλαξη. Καιρό είχε να δει τόσο ταλαιπωρημένο και άχρωμο γυναικείο μαλλί. Καθότι, όμως, άψογη επαγγελματίας και τυπική στη συμπεριφορά της, δεν άφησε να γίνει αντιληπτό το παραμικρό από την πελάτισσά της, η οποία είχε ήδη βυθιστεί σε πελάγη ηρεμίας. Το ταλαιπωρημένο της κεφάλι καλωσόρισε με χαρά τις εργασίες που άρχισαν να γίνονται πάνω του. Κούρεμα, βαφή, ανταύγειες, και το ρεκτιφιέ άρχιζε επιτέλους να παίρνει μορφή.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής της είχαν περάσει πολύ γρήγορα. Η καθημερινότητα και η ρουτίνα δεν της άφηναν περιθώρια για πολλές-πολλές πολυτέλειες. Είχε δοθεί ολοκληρωτικά στην οικογένειά της. Κανείς, όμως, δεν της είχε ζητήσει να παραμελήσει τον εαυτό της. Για αυτό αποκλειστικά υπεύθυνη ήταν η ίδια, που είχε αφήσει να την παρασύρει το κύμα της συνήθειας. Όπως και να είχε, όλα πια ανήκαν στο παρελθόν. Από σήμερα ήθελε αλλαγές, για αυτό και απολάμβανε στο μέγιστο την περιποίηση της Μαρίνας.

Όση ώρα η κομμώτρια τής περνούσε τα αλουμινόχαρτα στο κεφάλι για να της κάνει τις ανταύγειες, η Άννα βυθίστηκε στις σκέψεις της χάνοντας την επαφή της με τον

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

κόσμο. Δεν άκουγε ούτε καν το κινητό της, που χτυπούσε σαν δαιμονισμένο. Η Μαρίνα, μην αντέχοντας τον εισβολέα που πρωινιάτικα της χαλούσε την ηρεμία, άρπαξε την τσάντα της Άννας και την τοποθέτησε πάνω στα γόνατά της.

«Κυρία Άννα, το κινητό σας δεν έχει σταματήσει να χτυπάει! Κάποιος επιμένει να μιλήσει μαζί σας!»

Η Άννα χρειάστηκε κάποια δευτερόλεπτα για να συνέλθει. Κοίταξε γύρω της αλαφιασμένη για να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Δεκάδες αλουμινόχαρτα είχαν στήσει χορό πάνω στο κεφάλι της.

«Μαρίνα μου, έγινε κάτι;»

«Το κινητό σας, κυρία Άννα, χτυπάει συνεχώς εδώ και αρκετή ώρα».

Μονομιάς ανασηκώθηκε και με γρήγορες κινήσεις το έβγαλε από την τσάντα της. Πριν προλάβει να το πάρει στα χέρια της, άρχισε να ξαναχτυπά. Το σήκωσε. Η φωνή του γιου της διαπέρασε το τύμπανό της.

«Μαμά;»

«Έλα, αγοράκι μου!»

«Πού είσαι;»

«Στο κομμωτήριο!»

«Άκουσα καλά; Και τι κάνεις εκεί;»

«Ό,τι κάνουν όλες οι γυναίκες, αγοράκι μου γλυκό, στο κομμωτήριο».

«Μαμά, ξέρω πολύ καλά τι κάνουν όλες οι γυναίκες στο κομμωτήριο, αλλά εσύ δεν είσαι…»

Τα λόγια του γιου της μαχαιριές.

«Τι δεν είμαι, δηλαδή;» τον διέκοψε, πριν ολοκληρώσει τη φράση του.

Η χαλάρωση την εγκατέλειψε, η ηρεμία της στιγμής

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

εξανεμίστηκε στο φτερό. Τα νεύρα της σιγά-σιγά άρχισαν και πάλι να τσιτώνουν και το χειρότερο ήταν ότι το λογύδριο του Δημήτρη δεν είχε τελειωμό. Η Άννα το μόνο που άκουγε ήταν σκόρπιες φράσεις και λέξεις, όπως «ρούχα», «πλυντήριο», «το μπλουζάκι μου έγινε κόκκινο» και άλλα παρόμοια που το μόνο που κατάφερναν ήταν να την εκνευρίζουν.

Του έκλεισε το τηλέφωνο χωρίς καν να του πει «αντίο». Όλο το κουράγιο που είχε μαζέψει το πρωί, εξανεμίστηκε. Τα σχόλια του γιου της είχανε καταφέρει να φτάσουν τη διάθεσή της και πάλι στα τάρταρα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη. Δεν θα επέτρεπε σε κανέναν να της χαλάσει τη μέρα. Αποφασισμένη κάλεσε τον γιο της πίσω. Μετά από έναν έντονο διάλογο μαζί του, ο οποίος περιστρεφόταν γύρω από το γεγονός ότι το αγαπημένο του μπλουζάκι είχε καταστραφεί, η Άννα τον συμβούλεψε απλά να φορέσει κάτι άλλο. Άλλωστε, τόσα είχε στη ντουλάπα του!

«Μαμά, είσαι καλά;»

«Καλύτερα από ποτέ, γιε μου!»

Ο Δημήτρης, φανερά μπερδεμένος, έκλεισε το τηλέφωνο. Η μητέρα του μέχρι και χθες ακολουθούσε μια εντελώς διαφορετική τακτική. Το σπίτι ήταν πάντα καθαρό, τα ρούχα μοσχομυριστά και τακτοποιημένα και όχι παρδαλά και αφημένα στην τύχη τους μέσα στη λεκάνη!

«Ας όψεται», σκέφτηκε το παλικάρι, έβαλε μια μπλούζα που βρήκε μπροστά του και ξανάφυγε από το σπίτι.

Η Μαρίνα οδήγησε την Άννα στο λουτήρα, της έβγαλε τα αλουμινόχαρτα και της πέρασε το ρεφλέ. Το κεφάλι της σήμερα είχε την τιμητική του, ζούσε μεγάλες στιγμές και μαζί με αυτό και η Άννα.

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Η ώρα της αποκάλυψης είχε έρθει. Επιφωνήματα θαυμασμού βγαίνανε από το στόμα της κομμώτριας.

«Κυρία Άννα, μπορεί να αργήσατε λίγο να πάρετε την απόφαση να κάνετε την αλλαγή, αλλά το αποτέλεσμα είναι θεαματικό! Το χρώμα έδεσε τέλεια με το πρόσωπό σας, τα χαρακτηριστικά σας ήρθανε στην επιφάνεια και επιτέλους πήρανε τη θέση που τους αρμόζει. Είστε μια κούκλα! Η αλλαγή που τολμήσατε, αφαίρεσε δέκα χρόνια από πάνω σας!»

Η Άννα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Της πήρε λίγα παραπάνω δευτερόλεπτα για να συνηθίσει την καινούρια της εικόνα. Ένα πορτοκαλοκόκκινο χρώμα είχε βρει καταφύγιο στο κεφάλι της και από μέσα ξεφύτρωναν πορτοκαλί ανταύγειες. Ένας άλλος άνθρωπος, ένα άλλο κεφάλι τοποθετημένο πάνω στο δικό της σώμα. Δεν μπορούσε να αποφασίσει εάν έβρισκε το αποτέλεσμα ικανοποιητικό.

Η Μαρίνα της έκανε ένα γρήγορο φορμάρισμα. Το τοπίο ξεκαθάρισε. Κοιτάχτηκε μια τελευταία φορά στον καθρέφτη και κατέληξε ότι η αλλαγή ήταν εκθαμβωτική. Με κινήσεις ανάλαφρες πλήρωσε, τους ευχήθηκε τα καλύτερα κι έφυγε.

Η Άννα ήταν ένας άνθρωπος χαρούμενος και αισιόδοξος από τα γεννοφάσκια της. Μια γυναίκα που δέθηκε με τα δεσμά του γάμου, μόλις πήρε το απολυτήριο του Λυκείου. Παντρεύτηκε τον πρώτο έρωτα της ζωής της, τον Κυριάκο, και μαζί του έκανε τρία παιδιά. Τα μάτια της, πάντα γελαστά, σου έδιναν την αίσθηση ότι μιλούσαν απ' ευθείας στην ψυχή σου, και η καρδιά της είχε τη μαεστρία να δίνει συνεχώς αγάπη, πολλή αγάπη. Μητέρα και σύζυγος υποδειγματική, τρυφερή, βράχος δίπλα στα παιδιά και στον άντρα της. Η απόφασή της να μείνει στο σπίτι και να αφοσιωθεί στην οικογένειά της συνειδητή.

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Υπήρχε, όμως, ένα αγκάθι, σαν εκείνα τα μυτερά της τριανταφυλλιάς, που σου τρυπάνε την ψυχή, αλλά και αυτό το αντιμετώπιζε με χιούμορ, όσο μπορούσε. Το αγκάθι λεγόταν Κοκόνα και ήταν η πεθερά της.

Εκείνο το πρωί, η πεθερά της είχε θρονιαστεί στην πολυθρόνα του σαλονιού και περίμενε. Η αλήθεια είναι ότι κανείς δεν ήξερε ότι θα ερχόταν στην Αθήνα· ήθελε να τους κάνει έκπληξη.

Όταν μπήκε στο διαμέρισμα - της είχαν δώσει δικά της κλειδιά, τα οποία τα χρησιμοποιούσε όποτε ήθελε, όταν ερχόταν από το Ξυλόκαστρο - έμεινε με το στόμα ανοιχτό, επικρατούσε ένας χαμός. Η νύφη της έλειπε, τα παιδιά το ίδιο, τα κρεβάτια ήταν άστρωτα, το φαγητό μισοτελειωμένο και ο νεροχύτης γεμάτος μέχρι επάνω με ποτήρια και πιάτα άπλυτα. Κούνησε με αποδοκιμασία το κεφάλι της, όταν ξαφνικά σκόνταψε πάνω στη λεκάνη με τα πλυμένα ρούχα, τα οποία είχαν αποκτήσει ένα χρώμα απροσδιόριστο.

Με ύφος σερίφη έφερε βόλτα όλο το σπίτι. Η σκόνη και η ακαταστασία ήταν τα ευαίσθητα σημεία της! Ένα μακρόσυρτο *«aaax»* έβγαινε μονίμως από τα στήθη της και κουνούσε το κεφάλι της αποδοκιμαστικά.

Η Κοκόνα ήτανε αυτό που λέμε «επιστήμων της ζωής», και όχι μόνο. Τα πτυχία της τα είχε αποκτήσει τρώγοντας τη ζωή με το κουτάλι. Είχε άποψη και γνώμη για τα πάντα. Σε κάθε πρόβλημα έβρισκε τη λύση, για κάθε ερώτηση είχε έτοιμη την απάντηση.

Ένα από τα δυνατά σημεία της φύσης της ήταν η νοικοκυροσύνη της. Το σπίτι της έλαμπε από πάστρα και καθαριότητα. Με την ίδια επιμέλεια φρόντιζε και την εμφάνισή της. Ποτέ δεν είχε επαναπαυτεί στα δώρα που της είχε χαρίσει η φύση, πάντα προσπαθούσε να τα εξελίσ-

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

σει. Τα μαλλιά της πάντα βαμμένα και χτενισμένα σε έναν άψογο κότσο, ο οποίος τηρούσε πιστά τις προδιαγραφές της δεκαετίας του ’60. Τα χείλη της βαμμένα συνεχώς με το ίδιο νούμερο κραγιόν, ένα βαθύ κόκκινο, το οποίο τη συνόδευε από τα νιάτα της. Το χρώμα έμενε πάντα σταθερό, όπως και η ίδια, μια αξία ανεξίτηλη, η οποία δεν είχε να φοβηθεί τίποτα μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της λεπτά και όμορφα. Παρά τα χρόνια της, παρέμενε μια γοητευτική γυναίκα.

Η Κοκόνα ποτέ δεν είχε συμπαθήσει τη νύφη της, τη θεωρούσε πολύ λίγη για τον μονάκριβο γιο της. Οι προσδοκίες και τα όνειρα που είχε κάνει για τον Κυριάκο της ναυάγησαν ένα Σάββατο απόγευμα, όταν τα μάτια της είχαν την *τύχη* να αντικρίσουν τη μελλοντική της νύφη. Μια στρουμπουλή, κοντή και επιμελώς ατημέλητη κοπέλα. Καμία σχέση με το πρότυπο γυναίκας που θα ήθελε δίπλα στον κανακάρη της! Βέβαια, σεβάστηκε την επιλογή του. Όσο δύσκολο και εάν της φάνηκε στην αρχή, στη συνέχεια το αποδέχτηκε. Δεν είχε και άλλη επιλογή, το ήξερε πολύ καλά.

Η Κοκόνα, μόλις ολοκλήρωσε την επιθεώρηση του σπιτιού, κατέστρωσε αμέσως τα σχέδια αναδιοργάνωσης του διαμερίσματος. Είχε σκοπό να καθίσει καμιά δεκαριά μέρες στην πρωτεύουσα, ίσως και λίγο παραπάνω. Τα μελλοντικά της σχέδια την είχανε φέρει στην Αθήνα. Φυσικά, δεν θα έχανε την ευκαιρία να περιποιηθεί τα εγγόνια και τον γιο της χαρίζοντάς τους λίγη από τη θεσπέσια μαγειρική της και τις καταπληκτικές πίτες, που με τόση μαεστρία μόνο εκείνη ήξερε να πλάθει.

Η Άννα, εν τω μεταξύ, επέστρεφε στο σπίτι σφυρίζοντας στο ρυθμό που της έδινε η τσάντα της, την οποία είχε περάσει χιαστί. Παράλληλα, δεν παρέλειπε να κοιτάζεται σε κά-

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

θε βιτρίνα που περνούσε και να καμαρώνει τον εαυτό της.

Οπλισμένη με θετική ενέργεια, έφτασε στο σπίτι της. Μπήκε στο ασανσέρ, έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, έβγαλε τα κλειδιά της και μπήκε μέσα στο μικρό της βασίλειο. Εκεί, όμως, την περίμεναν νέα δεδομένα, από αυτά που δεν τα υπολογίζεις και λέγονται εκπλήξεις!

Η Κοκόνα από το θόρυβο των κλειδιών κατάλαβε ότι κάποιος από την πενταμελή οικογένεια είχε καταφτάσει. Ίσιωσε το φόρεμά της, πέρασε τα δάχτυλά της στον καλοχτενισμένο κότσο της για να τον σουλουπώσει και φόρεσε το πιο γοητευτικό της χαμόγελο.

Η κραυγή απελπισίας βγήκε συγχρόνως από το λαρύγγι των δύο γυναικών, μόλις αντίκρισε η μία την άλλη, η καθεμία για τους δικούς της λόγους.

Η Κοκόνα δεν μίλησε, χρειάστηκε το χρόνο της για να συνέλθει. Το έντονο χρώμα των μαλλιών της νύφης της ακτινοβολούσε τέτοια λάμψη, που τα μάτια της χρειάστηκαν κάποια δευτερόλεπτα για να προσαρμοσθούν. Σήκωσε το ένα της φρύδι και πήρε ύφος αυστηρού και αμείλικτου κριτή. Η συνολική εικόνα της Άννας τής χαλούσε την αισθητική. Η τσάντα της, που την παρομοίασε στο μυαλό της με ντορβά, της έφερε στη μνήμη της βοσκοτόπια. Οι γαλότσες που κοσμούσαν τα πόδια της, ήταν ένα φρικτό θέαμα για το κάλλος της Κοκόνας. Ανεπίτρεπτο για μια γυναίκα να φορά γαλότσες και να έχει και το θράσος να εμφανίζεται με αυτές μπροστά σε κόσμο. Της ήρθε ζάλη, σκοτοδίνη.

Από την άλλη, η Άννα σκέφτηκε ακαριαία ότι εάν μπορούσε να γυρίσει το χρόνο πίσω, τώρα θα ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή. Εάν ήταν ήρωας σε φανταστικό παραμύθι, θα υπνώτιζε την Κοκόνα και με σβέλτες κινήσεις θα έστρωνε τα κρεβάτια, θα γέμιζε το ψυγείο, θα έβαζε μια γα-

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

λοπούλα να ψήνεται στο φούρνο και θα άπλωνε τα ρούχα στις απλώστρες, φρεσκοπλυμένα και μοσχομυριστά.

Όσο η Άννα έπλαθε ιστορίες με το μυαλό της, η Κοκόνα είχε συνέλθει από το πρώτο σοκ! Είχε επιλέξει να φορά στο πρόσωπό της το ύφος που η Άννα απεχθανόταν όσο τίποτα στον κόσμο. Αυτό το στραβό χαμόγελο με το ανασηκωμένο φρύδι, το οποίο πάντα πρόσθετε μια δόση ειρωνικής λάμψης στα μάτια της.

Με την ίδια ακριβώς στάση μπήκε στην αντεπίθεση και η Άννα. Δεν θα άφηνε την παρουσία της πεθεράς της να της χαλάσει τη διάθεση. Άνοιξε τα χέρια της και με φόρα χώθηκε στην αγκαλιά της, δίνοντάς της το υποχρεωτικό τυπικό φιλί.

«Καλώς τη μητέρα! Μα τι ευχάριστη έκπληξη μας κρατούσες για μυστικό! Και πάντα στις ομορφιές σου!»

«Το ίδιο μπορώ να ισχυριστώ και για σένα! Με εξέπληξες, τι χρώμα, τι μαλλί! Σε κάνει πιο…»

Η Άννα της έκοψε τον ειρμό.

«Πιο όμορφη, αυτό δεν ήθελες να πεις;»

Η Κοκόνα απλά κούνησε το κεφάλι της.

«Την ομορφιά ήθελα να 'ξερα πού την είδε», σκέφτηκε και της γύρισε την πλάτη.

Στο τέλος του διαδρόμου υπήρχε ένα μικρό δωμάτιο που το χρησιμοποιούσαν ως ξενώνα. Εκεί έμενε η Κοκόνα κάθε φορά που ερχόταν. Η Άννα εκτέλεσε χρέη αχθοφόρου, άφησε τη βαλίτσα στη μέση του δωματίου και έκλεισε την πόρτα πίσω της για να αφήσει την πεθερά της να ξεκουραστεί.

Η πρώτη δουλειά της Κοκόνας ήταν να βγάλει ένα αρωματισμένο μαντηλάκι από την τσάντα της και να το τοποθετήσει κάτω από τα ντελικάτα ρουθούνια της. Η αμέσως επόμενη κίνηση ήταν να ανοίξει το παράθυρο για να

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

αεριστεί το δωμάτιο που μύριζε κλεισούρα. Η τρίτη, να πάρει την τσάντα της και να επισκεφτεί το πλησιέστερο μάρκετ. Έφυγε χωρίς να πει κουβέντα.

Η Άννα δεν έδωσε σημασία, ούτε τη ρώτησε πού πάει. Δεν θα επέτρεπε σε κανέναν να της χαλάσει τη διάθεση, σήμερα ήταν η μέρα της. Η αποφασιστικότητα και ο δυναμισμός φούντωναν μέσα της. Αγνόησε την ακαταστασία του σπιτιού, προσπέρασε την κουζίνα και δεν χάρισε δεύτερη ματιά σε πλυντήριο και ρούχα. Πήγε στην κρεβατοκάμαρά της, έβγαλε τα παπούτσια της και ξαφνικά ένιωσε μια γλυκιά νύστα να τη συνεπαίρνει. Ξάπλωσε στο κρεβάτι και αποκοιμήθηκε σχεδόν αμέσως.

Η Κοκόνα στο μάρκετ πήρε σβάρνα όλα τα ράφια. Οι αγορές της μελετημένες και ακριβείς, δεν ξέχασε τίποτα. Στην επιστροφή της άνοιξε με τα δικά της κλειδιά. Στο διαμέρισμα επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Άρχισε να ψάχνει με τη σειρά τα δωμάτια. Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας ήτανε μισάνοιχτη. Κοίταξε μέσα. Η Άννα κοιμόταν ροχαλίζοντας ελαφρά.

Η Κοκόνα έκλεισε την πόρτα και κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι της. Δεν την ξύπνησε. Πήγε κατ' ευθείαν στην κουζίνα για να ταχτοποιήσει τα ψώνια της. Στη συνέχεια φόρεσε γάντια. Έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη. Κότσος και κραγιόν ήταν στη θέση τους. Μπορούσε πλέον να αναλάβει δράση.

Άνοιξε τα παράθυρα, αέρισε όλους τους χώρους, συμμάζεψε λίγο το σπίτι και έβαλε να μαγειρέψει μια λαχανιά με κρέας και μια στριφτή τυρόπιτα. Δεν της πήρε πολλή ώρα να τακτοποιήσει, αλλά το αποτέλεσμα ήταν αξιοθαύμαστο. Το σπίτι γυάλιζε από πάστρα και οι μυρωδιές από τα φαγητά θα κάνανε και τον πιο απαιτητικό

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ουρανίσκο να ξερογλείφεται. Η νύφη της κοιμόταν ακόμα του καλού καιρού. Ικανοποιημένη με τον εαυτό της ήταν έτοιμη να υποδεχτεί τα εγγόνια και τον γιο της.

Αυτή ήταν η Κοκόνα. Μια γυναίκα δυναμική, άριστη νοικοκυρά, υποδειγματική μάνα και σύζυγος! Τα είχε καταφέρει καλά μέχρι σήμερα. Μόνο ένα όνειρό της είχε μείνει ανεκπλήρωτο. Τα τελευταία χρόνια φλέρταρε έντονα με τη σκέψη να θέσει υποψηφιότητα για δήμαρχος Ξυλοκάστρου. Ένιωθε ότι την καλεί το καθήκον, ότι έπρεπε να ασχοληθεί με την πολιτική. Η κοινωνία στην οποία είχε γεννηθεί και ζούσε μέχρι σήμερα, την είχε ανάγκη. Η Ελλάδα την είχε ανάγκη! Φανταζόταν τον εαυτό της σε ρόλο καταλυτικό, ήθελε κι εκείνη να βάλει το λιθαράκι της, να βοηθήσει τους ανθρώπους που έρχονταν καθημερινά αντιμέτωποι με τα προβλήματα της οικονομικής κρίσης.

Σε αυτά της τα σχέδια είχε συμπαραστάτη της τον άντρα της, όπως και σε όλα όσα είχε επιχειρήσει να κάνει η Κοκόνα. Ο Αρίστος, η σιωπηλή δύναμη, ήταν το κουράγιο και το καταφύγιό της. Ο Κυριάκος ήταν ο κανακάρης της και όσον αφορά τα εγγόνια της, τα αγαπούσε και τα τρία πάρα πολύ. Είχε, όμως, ιδιαίτερη αδυναμία στον μεσαίο εγγονό της, τον Δημήτρη, και έλιωνε για χάρη του. Ωστόσο, δεν ήταν μονόπλευρη όλη αυτή η αγάπη. Όση λατρεία τού έδειχνε η Κοκόνα, την εισέπραττε διπλάσια από τον εγγονό της.

Η οικογένεια επέστρεψε αργά το απόγευμα στο σπίτι, με λίγα λεπτά διαφορά ο ένας από τον άλλον. Πρώτοι ήρθαν ο μεγάλος της εγγονός, ο Κώστας, και από πίσω του ο Δημήτρης, ο οποίος, με το που είδε τη γιαγιά του, έτρεξε καταχαρούμενος και χώθηκε στην αγκαλιά της. Έπειτα, την εμφάνισή του έκανε ο γιος της, ο Κυριάκος, με τη μικρή του κόρη, τη Βικτόρια.

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Ο Κυριάκος χάρηκε που είδε τη μητέρα του, την αγκάλιασε και τη ρώτησε σε τι οφείλανε αυτή την έκπληξη. Η Κοκόνα, με ύφος δέκα καρδιναλίων, τον ενημέρωσε ότι θα τα μαθαίνανε όλα στην ώρα τους.

Στο διαμέρισμα επικρατούσε ένας μικρός πανικός, μιλούσανε όλοι μαζί και λέγανε τα νέα τους. Μόνο η Βικτόρια αναρωτήθηκε πού είναι η μαμά της. Η Κοκόνα, αφού τους οδήγησε στο άψογα στρωμένο τραπέζι, τους ενημέρωσε ότι η Άννα απολάμβανε εδώ και ώρες τον μεσημεριανό της ύπνο.

Η Άννα, από την άλλη, εάν δεν έστελνε το στομάχι της σήματα μορς, ίσως και να μην ξυπνούσε. Είχε καιρό να απολαύσει μεσημεριανό ύπνο με την καρδιά της. Μονίμως έτρεχε να τα προλάβει όλα, όμως είχε ήδη αρχίσει να θέτει καινούριες προτεραιότητες. Η μέρα που είχε ξημερώσει της άνοιγε καινούριους ορίζοντες και ήταν ικανοποιημένη με τον εαυτό της που έβλεπε τη ζωή της από άλλη σκοπιά.

Με ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη και άκρως ικανοποιημένη από τον εαυτό της, πήγε στο μπάνιο για να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό της. Προς στιγμή είχε ξεχάσει ολότελα την πεθερά της, όμως το γαργαλητό της γέλιο που ακουγόταν από το σαλόνι, την επανέφερε στην ωμή πραγματικότητα.

Μπήκε στο σαλόνι, νυσταγμένη ακόμα, και με δυσκολία προσπαθούσε να συνέλθει. Όλοι καθόντουσαν στο τραπέζι και η Κοκόνα είχε σερβίρει το φαγητό. Η Άννα κοίταξε το μεγάλο ρολόι που κοσμούσε εδώ και χρόνια τον τοίχο. Είχε πάει οκτώ.

«Καλά, πόσες ώρες κοιμόμουνα;» αναρωτήθηκε.

«Μαμά, τι έπαθαν τα μαλλιά σου;» είπε με έκπληξη η Βικτόρια και την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Οι υπόλοιποι γέλασαν και ο άντρας της προσπαθούσε να κρύψει διακριτικά το χαμόγελό του πίσω από την παλάμη του χεριού του. Ο Δημήτρης κρατούσε την κοιλιά του από τα γέλια. Η μητέρα του τού φαινόταν πολύ αστεία.

«Πλήρωσες, μαμά, στο κομμωτήριο ή σε πλήρωσαν;» ήταν η πρώτη ατάκα που του ήρθε στο μυαλό και την ξεστόμισε προκαλώντας ένα καινούριο κύμα γέλιου σε όλους.

Η Κοκόνα σταύρωσε τα χέρια της κάτω από το πιγούνι και την κοιτούσε με ύφος απαθές.

Η Άννα τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε μαζί τους χωρίς να πει κουβέντα. Η πεθερά της έσπευσε να τη σερβίρει. Ένα μεγάλο κομμάτι κρέας λουσμένο μέσα στα λάχανα. Η Άννα το κοίταξε, ρούφηξε όλες τις μυρωδιές που θα μπορούσε να αποκομίσει από το μυρωδάτο πιάτο που την καλούσε να το γευτεί και με μια κίνηση άμεσης αποφασιστικότητας το έκανε στην άκρη. Έπειτα, γέμισε ένα μπολ με σαλάτα.

«Από σήμερα ξεκινάω δίαιτα», είπε με αυστηρό ύφος που δεν σήκωνε αντιρρήσεις.

Βαρυσήμαντη δήλωση. Όλοι την κοιτούσαν σαν χαμένοι. Κανείς, όμως, δεν την πίστεψε, το έβλεπε στα μάτια τους και αυτό την πείσμωσε ακόμη περισσότερο. Τους χαμογέλασε κι άρχισε να ροκανίζει τα μαρουλόφυλλα. Οι πρασινάδες δεν ήταν ποτέ το φόρτε της. Δεν ενοχλήθηκε όμως. Είχε βάλει σκοπό να τις αγαπήσει, να τις γεύεται και να χαίρεται. Εκείνες με τη σειρά τους θα της χάριζαν υγεία, ευεξία και ομορφιά.

Ο άντρας της ήπιε στην υγειά της και της χάιδεψε το χέρι. Για εκείνον, ό,τι και να έκανε η γυναίκα του, θα παρέμενε πάντα η αγαπημένη του και η ομορφότερη όλων.

Η Κοκόνα αντιλαμβανόταν ότι έχανε το έδαφος και την προσοχή της οικογένειας. Είχε γίνει πολύς ντόρος γύρω από το κεφάλι της Άννας και τις καινούριες προτεραιό-

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

τητές της. Κορδώθηκε σαν το παγώνι και καθάρισε τη φωνή της. Ήταν έτοιμη για την πρόβα τζενεράλε.

«Θα επιθυμούσα λίγο την προσοχή σας, παρακαλώ», είπε και συνόδευσε τα λόγια της με ένα ανεπαίσθητο χτύπημα με το κουταλάκι πάνω στο κρυστάλλινο ποτήρι του κρασιού.

Αφού βεβαιώθηκε ότι όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω της, ξεκίνησε.

«Όπως γνωρίζετε, παιδιά μου, η χώρα μας περνάει δύσκολες μέρες. Χρόνια τώρα, μην πω δεκαετίες, μας κυβερνάνε άνθρωποι, οι οποίοι έχουνε βάλει το ατομικό τους συμφέρον πάνω από το καλό της πατρίδας. Μας έχουν κατασπαράξει, έχουν καταχραστεί την εμπιστοσύνη μας. Το πολιτικό σκηνικό επιβάλλεται να αλλάξει. Πρέπει να κόψουμε από τη ρίζα το κακό που μας συνέβη. Πρέπει να αναλάβουμε δράση. Η κυβέρνηση της χώρας πρέπει να περιέλθει σε ανθρώπους με όραμα, σε ανθρώπους που θα βοηθήσουν να απεγκλωβιστεί η πατρίδα από τη μιζέρια και από την κακουχία στην οποία έχει περιέλθει».

Ο Κυριάκος άκουγε με προσοχή τη μητέρα του, αλλά δεν έβγαζε νόημα. Η Βικτόρια είχε ακουμπήσει στον ώμο της μητέρας της, έτοιμη να αποκοιμηθεί. Ο Κώστας είχε ραντεβού με τους φίλους του και διακριτικά κοιτούσε το ρολόι του. Η Άννα έκανε στο μυαλό της τους δικούς της υπολογισμούς. Υπολόγιζε σε πόσους μήνες θα έχανε τα κιλά της, εάν έχανε ένα κιλό την εβδομάδα.

Ο μόνος που ήταν κυριολεκτικά κρεμασμένος από τα χείλη της Κοκόνας, ήταν ο Δημήτρης. Ρουφούσε κάθε της λέξη, θαύμαζε το λόγο της, αποθέωνε τη λατρεμένη του γιαγιά.

«…Και γι' αυτό, αγαπητά μου παιδιά, αποφάσισα μετά από ώριμη σκέψη, στις επόμενες εκλογές να διεκδικήσω το Δήμο Ξυλοκάστρου. Θα βάλω υποψηφιότητα ως δημαρχί-

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

να. Ο πατέρας σου, Κυριάκο, υποστηρίζει αυτό το νέο μου εγχείρημα και το ίδιο θα επιθυμούσα και από εσάς».

Η Κοκόνα είχε κερδίσει πια την προσοχή όλων. Το μαρουλόφυλλο με το οποίο πάλευε η Άννα, κόντεψε να την πνίξει, μετά βίας το έφτυσε.

Ο Κυριάκος σηκώθηκε, αγκάλιασε τη μητέρα του και της ευχήθηκε καλή επιτυχία, κάνοντας νόημα με τα μάτια στην Άννα να κάνει και αυτή το ίδιο.

Μόλις ολοκληρώθηκαν οι ευχές και τα συγχαρητήρια, η Άννα με τη βοήθεια της πεθεράς της μάζεψε το τραπέζι. Στα χείλη της ήταν σχηματισμένο ένα αχνό χαμόγελο, το οποίο μετά βίας προσπαθούσε να το έχει υπό έλεγχο. Ήταν σίγουρη πως εάν το άφηνε στην τύχη του, τα τρανταχτά της γέλια θα ξεσήκωναν όλη τη γειτονιά.

Η Κοκόνα, αφού συμμάζεψαν, επισκέφτηκε το μπάνιο. Έβαλε το γνώριμο κραγιόν της, ήλεγξε τον κότσο της και επεξεργάστηκε προσεκτικά τις ρυτίδες της μπροστά στον καθρέφτη. Το μπότοξ που είχε κάνει λίγους μήνες πριν, χρειαζόταν επειγόντως ανανέωση. Ευκαιρία ήταν, τώρα που βρισκόταν στην Αθήνα, να επισκεφθεί και τον αγαπημένο της γιατρό, τον κύριο Παυλίδη. Τον γιατρό με τα μαγικά χέρια, ο οποίος ήταν εν μέρει ο λόγος που η Κοκόνα ένιωθε τόσο όμορφη και ανανεωμένη διαβαίνοντας την τρίτη ηλικία. Ψεκάστηκε με μια ιδέα από το αγαπημένο της άρωμα και επέστρεψε στο σαλόνι.

Η Άννα, αδιαφορώντας για την πολιτική σταδιοδρομία της πεθεράς της, την οποία θεωρούσε γελοία ως ιδέα, πλησίασε στο κομό του διαδρόμου, που ήταν στοιβαγμένη εδώ και κάποιες μέρες η αλληλογραφία που δεν είχε ανοιχτεί.

«Τι να ανοίξω», σκέφτηκε, *«λογαριασμοί και πάλι λογαριασμοί».*

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Πήρε έναν-έναν τους φακέλους που με σύνεση ήταν τακτοποιημένοι πάνω στην επιφάνεια του επίπλου, και τους κοιτούσε αδιάφορα. Τα γνωστά. Εφορία, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ… Την προσοχή της, όμως, τράβηξε ένας άσπρος φάκελος από ριζόχαρτο. Το όνομά της ήταν γραμμένο με στρωτά καλαίσθητα γράμματα. Κοίταξε τον αποστολέα. Ήταν από την Αμάντα, την παιδική της φίλη.

Άνοιξε με προσοχή το φάκελο. Μια φωτογραφία ξεπήδησε από μέσα και ένιωσε να ζωντανεύουν και να την κοιτάνε πέντε ζευγάρια μάτια. Ήξερε πολύ καλά πού και πότε είχε τραβηχτεί αυτή η φωτογραφία. Τα μάτια της γέμισαν αμέσως με δάκρυα. Την πλημμύρισαν αμέτρητα συναισθήματα και αναμνήσεις που τη γύρισαν πολλά χρόνια πίσω. Τότε…

Μέσα στο φάκελο υπήρχε και μια πρόσκληση. Η Άννα την τράβηξε με πολλή προσοχή. Το βλέμμα της ακινητοποιημένο, η καρδιά της σταμάτησε να χτυπά. Διάβασε με προσοχή…

«Αγαπημένη φίλη μου, πάνε πολλά χρόνια από τότε, θα μπορούσε να πει κανείς μια ζωή. Δεν μπόρεσα να είμαι συνεπής στην υπόσχεσή μου. Τη φωτογραφία τη στέλνω με μεγάλη καθυστέρηση, αλλά η αγάπη μου είναι μεγαλύτερη. Ίσως να είναι για καλό, γιατί βρίσκοντας τη φωτογραφία, η νοσταλγία για να ανταμώσουμε και οι πέντε μεγαλώνει κάθε μέρα όλο και περισσότερο. Την έστειλα και στα υπόλοιπα κορίτσια. Θα χαρώ πολύ να σας δω…»

Δεν μπορούσε να διαβάσει παρακάτω. Τα μάτια της είχαν πια θολώσει από τα δάκρυα. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πόσο πολύ της είχαν λείψει οι φίλες της.

«Χαμένες μέσα στην ίδια πόλη», σκέφτηκε με λύπη.

Τοποθέτησε με προσοχή την πρόσκληση στο φάκελο

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

κι επέστρεψε στο σαλόνι, αφού πρώτα σκούπισε προσεκτικά τα μάτια της για να μην την καταλάβουν.

Ωστόσο, οι σκέψεις την κατέκλυζαν. Πόσα χρόνια είχαν περάσει; Τι να είχαν, άραγε, απογίνει οι φίλες της;

© Άση Κιούρα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Μια ζωή πολλές στιγμές

Πέντε γυναίκες, πέντε συγκλονιστικές ζωές γεμάτες έρωτα και ρομαντισμό. Οι δρόμοι τους χώρισαν και καθεμία κυνήγησε τα όνειρά της, μα η μοίρα δεν θα τις αφήσει να ξεχάσουν.

Είκοσι δύο χρόνια μετά. Η στιγμή που όλα έρχονται στο φως. Μια απρόσμενη συνάντηση θα τις φέρει ξανά στα ίδια μονοπάτια για να τους θυμίσει όλα όσα ξέχασαν... για να τις αναγκάσει να αντικρίσουν κατάματα την αλήθεια μέσα από μια σειρά αποκαλύψεων ένοχων μυστικών.

Πόσο σίγουρες είναι για τον εαυτό τους; Για τον άντρα και το γάμο τους; Ποια διλήμματα βαραίνουν τη συνείδησή τους;

Έρωτες, παλιοί και νέοι, θα ξυπνήσουν τις ανασφάλειές τους. Θα τις πληγώσουν. Θα τους δείξουν το σκληρό πρόσωπο της ζωής μα και τη δύναμη της φιλίας.

Μια ιστορία ρομαντική, λυτρωτική και απόλυτα καθηλωτική, γεμάτη έρωτα και ανατροπές.

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0013

ISBN 978-618-81634-6-1

9 789608 163461